

Huyền Nguyên

Cho Một Ngày Sắp Qua...

Tháng Chín.

*Những kỉ niệm run rẩy ùa lên trong cái nắng ngai ngùng e thẹn giữa
thên thang Sài Gòn.*

Nhớ về Đà Nẵng như một lẽ không thể dừng.

*Từ tuổi biết để ý đến mình, năm năm trời, em chưa hề được mừng
tuổi xứ ấy. Ngày Sài Gòn hanh hao nắng chạy dọc theo những dòng
ào ạt, dòng người, dòng xe, dòng hồi hải, dòng... thời gian.*

Hai mươi một năm.

*Vẫn còn điều gì ngây dại sơ nguyên trong mớ trí nhớ bé bỏng. Nhận
mặt cuộc đời, nhận mặt người yêu.*

*Hai mươi hai tháng Chín năm nào ta mở lòng lâng lâng đón lấy một
duyên lành và mười chín cánh hồng đỏ thắm đắm sương. Mất đi
những tháng ngày... nghĩa là một phần nào đó trong mình đã hư
hao?*

Hai mươi một năm.

*Em vẫn còn nguyên thói nắng mưa muôn mùa và những đôi hờn
không cần thiết. Hôm nay ta biết sống vì người khác nhiều hơn. Cố
ghìm những tiếng say sưa thảng thốt để người yêu được chút hiếm*

hỏi thanh thản.

Vậy mà em vẫn cứ mang tiếng là kẻ hẹp hòi lẻ loi.

Anh vẫn chỉ là anh...

Hai mươi một năm.

Có bao giờ em nhắm mắt chịu lấy những đắng cay mà người-không-ruột-thịt mang đến? Có bao giờ em yêu thương mê say hỗn mang, bất ngại xô xao đời sống? Có bao giờ em hướng tới một nỗi kết chân thành yêu thương?

Vậy mà em vẫn là một đứa trẻ con và luôn mang tội lỗi.

Hỡi ơi! Em và nhân gian này chẳng bao giờ chung đụng.

Lang thang trên âu lo và rập rình sóng cỏ. Giá phải trả cho một tình yêu hồn nhiên mãnh liệt là ngày hôm nay? Vậy thì đớn đau. Vậy thì sâu vương. Vậy thì chua xót... nói sao cho vừa?

Một buổi chiều êm êm đang nhẹ nhàng trôi, trôi xa khỏi tâm thức và tư tưởng của em về một buổi chiều. Em đang chờ đợi điều gì? Hoàng hôn tới? Bước chân phiêu về giục lửa yêu? Tiếng thầm thì man dại của lá hoa? Tiếng rộn ràng của những ngã trầm luân say khướt? Hay đang đợi chờ... từng bước chậm của thời gian?

Vậy là anh đã đi xa. Không còn kịp về dự ngày sinh nhật của em.

Cuộc sống đã cuốn anh trôi xa mất rồi yêu thương ơi! ... em mong anh đi trên những nẻo an lành mộng triệu tươi êm.

Thắp lên hai mươi một ngọn nến lung linh để xa vời mơ ước, tự chúc mình phải mạnh mẽ hơn, chấp nhận thương đau và điều hiu trống vắng. Chia ly này sao nhức nhối như ai lấy gai đâm thủng những mạch máu mỏng manh nhất?

Em ở đâu?

Anh ở đâu?

Đi mà sao chẳng nói với em một lời Thiên ơi! Anh đang lênh đênh trên bờ bến nào? Hãy giúp em bước ra khỏi những hoang mang khôn cùng và bản khoăn hoang tưởng. Làm thế nào đây khi em không còn sự hiện diện chân thực của anh? Em ngỡ mình có thể rạch nát trái tim lấy máu hồng trinh tưới chan lên nỗi niềm thương đau chẳng dùng chất ngất.

Có thể nào tất cả vội ra đi khi chưa kịp nhận diện rõ một hình hài tròn vẹn? Em cuối cùng là ai? Có còn là em không khi luôn mang trong mình những vết hằn của ngày tháng phơi phai, của yêu thương điểm tuyết lên ngôi chói loà rạng rỡ rồi vội chết lịm hun hút? Em có còn là em không chính em ơi?

Em yêu anh muôn đời hỡi Thiên cuồng điên ngông ngạo!

Em chở cuộc tình đi qua những đường đông

Gối chưa chồn mà chân thì đã mỏi

Lưng chưa oằn mà vai đã muốn xuôi...chở qua mưa nắng

Theo dấu chim bay ngời rạng

Qua phố ngõ ngang

Hờ hững vội tan!

.*.*.

Em đi rồi mây khói cũng thế thôi

Biết làm sao trong đầu trời cuối biển

Nhận mặt cuộc đời, nhận mặt người yêu...

Vậy là mình xa nhau rồi phải không Thiên? Anh đang dừng chân ở

*một chốn nào? Có nghe tiếng thét gọi từ thâm sâu của bàng hoàng
thảm liệt những thanh âm lạc giọng gọi nhau? Cuộc tình đi những
bước rất vội. Ngõ ngang nhận lấy một sự thật như đã được sắp đặt.
Điều gì tới sẽ phải tới. Không còn Nguyên như những ngày xưa nữa...
em đâu hay? Và anh cũng vậy. Dầu biết rằng cay là khôn cùng,
nhưng thà thế, thà là giọt mưa phiêu linh rơi vỡ trong vạn ngàn, thà
làm cánh hoa tung trong chiều nổi gió, thà làm lệ ngàn hàng phủ kín
những lối đi, thà như cánh chim non dạt mãi vào vô biên... Em đã
không biết giữ gìn và nâng niu những hạnh phúc, không biết bớt đi
những mong chờ, bớt chút yêu thương, để nhận lãnh cho riêng mình
muôn vạn vết dao lổ hẹ. Thiên ơi! Em ngàn lần có tội với anh, với
tình yêu ấm nồng cao cả. Đã không thể mang lại hạnh phúc cho
người mình thật sự yêu thương, thì người đàn bà trong em còn biết
phải nói gì cho mai sau...? Có những cánh chim phải được soãi cánh
chao nghiêng trong lồng lộng thênh thang. Anh đã vậy, em không
đành níu giữ ...*

Tạ tội cùng anh.

*Xin gửi vạn ngàn yêu thương về cho nắng sớm nói hộ tình em...
Đêm nay em ngồi trong khoảng tối mịt mù lặng lẽ, để ngẫm nghĩ
về những hạnh phúc đã qua. Hạnh phúc có là gì to lớn đâu? Đơn
thuần là những gì ta thực sự biết nâng niu, quý trọng. Em đã quá dại
để vòng tay ôm trọn vẹn toàn. Cuộc đời đâu đơn giản như em nghĩ.
Cuộc sống là cuộc sống thôi.*

*Hôm qua em đã gặp những người bạn cũ. Nói đôi lời về anh. Và bất
chợt, nhận ra... em đã được rất nhiều... biết làm sao khi em cũng*

không thể thoát được những đa đoan khôn cùng tai hại? Bị kịch là khi con người ta biết mình lầm lạc mà vẫn không muốn giải quyết. Đêm đang cuốn cỏ cây vào bản giao hưởng tuyệt vời vĩ đại của thiên nhiên. Giờ đây Thiên của em đang một mình với những container khô rốc, với mưu mẹo trá hình, và những cạm bẫy vốn chẳng thể gọi thành tên. Em đành khoanh tay, lại mang cho anh thêm những âu lo bất tận...

.....

Em ngồi đây chờ đêm trôi qua như buổi giao thừa. Vụt mất trong tay những ước mộng đẹp trong và tình yêu lung linh thánh thiện. Em đã sai khi chọn lấy cuộc kết nối đầy tang thương hồ hải này? Sai lầm? ...! ...!?

Đôi mắt biếc giờ đây ráo hoảnh. Thôi ồ anh, anh, anh ạ... mộng tan rồi phù du muôn nỗi cũng là phù du! Vậy mà em phải ân cần níu giữ. Mắt đã tàn phai những giọt lệ ưu phiền. Lòng cũng cạn khô. Bình minh huyết lệ là ươm mầm trên huỷ diệt? Giá em có thể chuyển choáng say giữa những miền ba lãng réo rinh, giữa âm thầm cách biệt và vọng tưởng ngổ ngàng. Em vẫn chưa chết. Tim vẫn đang lay lắt những nhịp bất thường. Và anh này, anh, anh nhỉ, đã không còn có thể nữa rồi, anh ồ, anh, anh ạ!...

Đi giữa chốn thâm u để âm thầm kêu lên những tiếng đau thương như loài mang đi lạc rừng. Quay đi hay ngoảnh lại cũng là thôi đành... tiễn biệt nhau trong sâu vương viễn xứ liêu thương đã loạn. Em nhận hết lỗi lầm về mình. Cho anh bước những bước chân mây và không phải đau thương giả tạo nữa anh nhỉ?

.....

*Rốt cùng, cơn đau tốt độ cũng không đến. Không thể đến? Không đáng đến? Hay không còn đến nữa? Em không biết. Với cạm tất cả rồi thì mọi thứ so sánh còn đốn hèn khủng khiếp sao đang?
Đã bao nhiêu giờ khắc mình không được ở bên nhau?
Đêm nay.*

Lại thêm một đêm nữa giữa lẻ loi bộn bề. Đếm đến mấy người cũng không thể nhớ nổi mình đã gọi lạc tên anh biết bao lần? Em quá mềm lòng chẳng Thiên ơi? Giá như em đủ lí trí để vùng thoát khỏi cuộc trở trăn rêu gọi này... biết là điều ấy vượt khỏi khả năng mình, nên em thôi không cố gắng thêm nữa.

Chiều nay gặp anh giữa đám đông. Bối rối. Cuống quýt. Như vừa chớm yêu. Đây là em và những tình cảm chân thật của mình? Em đã yêu anh bằng một tình yêu như lửa cháy trong gió loạn, Thiên-xa-khuất-ngàn ơi!

Đánh máy: Huyền Nguyên
Nguồn: Vietnamthuquan-TVonline
Được bạn: TTL đưa lên
vào ngày: 24 tháng 4 năm 2006